

Ежистъ. — Не, полетата, стениѣ и жители-
тѣ на Месенъ ся съвсѣмъ нови на погледа ми.

Мерона. — Какъ този младъ непознатъ ся
въоружи противъ тебе безъ никъква причина?

Ежистъ. — Зимама за свидѣтель небото
което познава моята невинность за да ви при-
кажа приключеніето си: Въ единъ храмъ до
крайбрежіето на Памисъ азъ ся молихъвъ него
за васъ и за прѣдѣдитѣ ви, когато, нечаенно
двама непознаты, единътъ старъ а другійтъ
младъ додоха и ма нападнаха съ голы но-
жовѣ “ која е, казахами тѣ, цѣльта която тя
води, и какво е желаніето ти за радъ родътъ
на Алсидъ? „ Подиръ тия думи и двамата си
вдигнаха ножоветѣ надъ мене; нѣ боговетѣ
ми помогнаха и ма защитиха въ тая жална
случка. По младійтъ, Господжо, прободенъ
отъ ржкжтѣ ми падна убитъ на земята, а
другійтъ като видя смъртътъ на своя другаръ
побѣгна бодло. Слѣдователно, азъ ви казвамъ
откровенно че този на когото пролѣхъ кръ-
втъ ми е непознатъ. Слѣдъ приключеніето,
уплашенъ отъ това неволно убійство рѣшихъ
ся да бѣгамъ, нѣ! на първата ми крачка вой-
ны тѣ ви ма спрѣха, и като чухъ името
Мерона, положихъ си доло оружіето.

(*Мерона плачи.*)